

Gebroken

NOOIT VERSLAGEN

PATSI DESIREE

INKIJKEXEMPLAAR

Gebroken

NOOIT VERSLAGEN

PATSI DESIREE

Eerste druk 2019

Copyright © Patsi Desiree

Omslag vormgeving Probeeld / Ambilicious
Foto omslag Noah Lavrys

Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Foto's binnenwerk Patsi Desiree

Copyright © 2019 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-74-0 | NUR 402
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gebroken
NOOIT VERSLAGEN

Deze verhalenbundel bevat drie op zichzelfstaande verhalen die heel sterk met elkaar verbonden zijn. Verhalen uit het leven gegrepen, met een sausje van fantasie overgoten.

Hoop ik hiermee iets te bereiken?

Misschien een beetje begrip?

Dat zou mooi meegenomen zijn.

*Iedere morgen wakker worden
om dezelfde demonen te bevechten
als die je de avond voordien
zo doodmoe achterlieten,
Dat mijn schat, is dapperheid ...*

ANONYMUS

Borderline

Verhaal 1

(geschreven in samenspraak met mijn oudste dochter)

Hoe het begon

Mijn dochter was nog net geen negentien toen ze beviel van haar zoon. De vader van het kind verdween uit hun leven. Het was voor hem een te grote opgave om met een kind opgescheept te zitten. Hij had andere dingen aan zijn hoofd. Dat die klap aankwam bij een toch al zwaar gehavende tiener, spreekt voor zich.

Verder wil ik het over hem alleen nog hebben als het van toepassing is want hij is ondertussen overleden. Een auto-ongeval.

Als ik zeg: "zwaar gehavende tiener", dan is dat zacht uitgedrukt. Mijn kind werd gepest, veranderde drie keer van school, ontwikkelde al op heel jonge leeftijd anorexia, overwon die strijd, al moet ik toegeven dat ze heel vaak terugviel. Ze kampte met depressies en heel foute vrienden. Wij hebben steeds geprobeerd om haar erbovenop te helpen, om haar te blijven steunen in haar nooit aflatende strijd tegen haar demonen.

Dat die demonen uiteindelijk toch met haar op de loop gingen, was voor ons dan ook zwaar om te verteren.

We zijn blijven vechten, praten, ruziemaken en weer vrede sluiten.

Onze strijd heeft geresulteerd in een redelijk stabiel gezinsleven, maar gaandeweg zijn we het overgrote deel van mijn familie kwijtgeraakt. Dat is niemands schuld, iedereen heeft zijn eigen problemen, de een wat zwaarder dan de ander.

Voor mij zullen mijn kinderen eeuwig op de eerste plaats komen. Dat is altijd zo geweest, dat zal altijd zo blijven.

Degenen die dat niet aanvaardden, degenen die hun negativiteit blijven spuien, worden zonder pardon uit ons leven geweerd. Ik, wij, hebben daar geen boodschap meer aan. We proberen het warme nest te behouden. Soms is dat moeilijk, maar moeilijk gaat ook.

De ziekte, de diagnose

De eerste keer dat ik naar het ziekenhuis werd geroepen omdat mijn dochter een poging tot zelfdoding had ondernomen, was het alsof er een reus met een enorme plumeau alles op, onder en naast me wegvaagde.

Zo voelde het.

Of, om het met andere woorden te zeggen: alsof er een valluik onder mijn voeten werd geopend en ik in een leegte viel. Een oneindige diepte waar geen einde aan kwam.

Van de rit naar het ziekenhuis weet ik niets meer. Die herinnering is volledig weg. Uit mijn geheugen gebannen.

Het liep goed af.

Na haar ontslag uit het ziekenhuis ging ze naar de crisisopvang waar een intensieve therapie volgde. Voor een groot deel leek alles opgelost te zijn.

Toch was niets minder waar ...

Voor mij (en ons gezin) begon op dat moment een weg waarvan ik nooit had kunnen vermoeden dat ik hem zou moeten gaan. Vanaf dat ogenblik leek ik uit twee personen te bestaan: de "voor- mama" en de "na- mama". Maar dan tegelijkertijd.

Misschien moet ik dat even uitleggen.

Voor mijn omgeving: werk, vrienden en familie probeerde ik de schone schijn op te houden. Krampachtig vast te houden aan wie ik was voor het allemaal gebeurde. Als ik alleen was kwamen de tranen, de woede, de machteloosheid, de wanhoop, het schuldgevoel ... Noem maar op.

Er zijn geen woorden om te beschrijven hoe het voelt als je kind zelf uit het leven wil stappen.

Als ouder voelt het alsof je hebt gefaald.

Met je verstand weet je natuurlijk dat dat niet zo is, maar op zulke momenten liggen hart en verstand mijlenver uit elkaar.

Mijn meisje, een van de dierbaarste personen in mijn bestaan, het kind dat ik ooit als eerste op de wereld zette,

wilde op dat punt het leven dat ik haar had gegeven niet meer. Haar liefste wens was om alles achter zich te laten en andere oorden op te zoeken. Oorden waar pijn geen vat meer op haar zou hebben. Waar ze geen verdriet meer zou voelen.

Het heeft een hele tijd geduurd vooraleer ik dát een plaats heb kunnen geven in mijn hoofd, eer ik opnieuw enigszins op een “normale” manier door kon gaan met mijn eigen leven, want dat was nodig. Ja, ik heb natuurlijk zelf ook nog een leven dat geleefd moet worden. Ik heb nog meer kinderen die op mij rekenen en niet te vergeten: kleinkinderen.

Het duurde een tijd maar het leek erop dat alles stilaan in de juiste plooi zou gaan vallen. Alsof ze zich “herpakt” had.

Ze had een baan, een pracht van een zoon die ze doodgraag zag en zelf bleef ze een plaatje om naar te kijken. Want mijn dochter is mooi. Je mag zeggen dat ik bevooroordeeld ben, ik ben niet de enige die haar een beeld van een vrouw noemt.

Alleen met relaties wilde het niet lukken.

Daar maakte ik me niet eens druk over. Ooit zou ze de “ware” wel tegenkomen en stel dat het niet het geval zou zijn, dan zou ze het alleen ook wel klaarspelen want mijn dochter is sterk! Daar was en ben ik nog steeds, na alles wat we hebben doorstaan, rotsvast van overtuigd!

Isla's verhaal

dagboek van een borderline patiënt

Voor mij begon het leven al vroeg. Ik was nog een lagere schoolkind toen ik al moest ervaren hoe het voelde om gepest te worden. Ik was een verlegen meisje in die tijd, een makkelijk slachtoffer. Het was voor mij erg moeilijk om een band aan te gaan met iemand. Soms had ik vriendinnen al bleven die nooit lang. Dat lag niet aan hen, dat lag aan mij. Iedereen die te dichtbij kwam, duwde ik systematisch van me weg.

Het is niet zo dat het me aan liefde of warmte ontbrak, die kreeg ik thuis voldoende. Dat was niet het probleem. Relaties met andere mensen waren gewoon moeilijk voor me. Ik was, zelfs als kind, een eenling.

Eens ik in het middelbaar onderwijs terecht kwam begon het tij te keren. Ik kreeg meer vriendinnen, al bleef het contact ook in die tijd heel oppervlakkig. De band waar ik zo naar snakte, die kwam niet.

Het was op dat moment dat ook de vriendjes in mijn leven begonnen te komen. Iets heel normaal voor een puber maar bij mij liep het al vlug uit de hand. Ik begon zwaar uit te gaan, te drinken, te experimenteren. Op mijn achttiende leerde ik iemand kennen waarvan ik dacht dat hij mijn zielsverwant was, mijn tweede helft. Ik had het niet meer fout kunnen inschatten!

Deze relatie brak mij mentaal. Ik groeide uit tot wat ik nu ben geworden. Al moet ik eerlijk toegeven dat het eerder de stoot was die me over de rand deed gaan. Het is waarschijnlijk ook het moment waarop ik de twee persoonlijkheden in mijn

hoofd heb geschapen. Mijn duistere en mijn zonnige kant. Ik had hen nodig om overeind te blijven, om toch enigszins orde in mijn verwarde hoofd te blijven behouden al was het niet altijd op een positieve manier.

Heel vaak heb ik voor de buitenwereld gelachen terwijl alles binnenin mij het uitschreeuwde van pijn en verdriet. Robin Williams verwoordde het ooit zo mooi: "Alles wat je nodig hebt is een mooie, valse lach om een gewonde ziel te verbergen. Niemand zal ooit weten hoe gebroken je in feite bent."

Noem mij maar Isla, dat is Spaans voor eiland.

Een naam die perfect bij me past.

Ik lijd aan borderline persoonlijkheidsstoornis.

Lief dagboek,

Ik vertrouw jou mijn diepste gedachten toe, de warrelingen in mijn hoofd. De twee persoonlijkheden in mijn brein die mij constant gezelschap houden, zullen misschien soms voor enige verwarring zorgen.

Voor mij zijn ze echt, al bestaan ze alleen in mijn hersenpan. Ik heb hen lang geleden aanvaard als een groot stuk van mezelf. Het is voor mij de enige manier om duidelijk te maken hoe het er in mijn hoofd uit ziet.

Dit is mijn verhaal.

Isla

Een lijdensweg voor de opname.

Spreek zacht tegen me, er is iets in je ogen

Ik word wakker van een zonnestraal die door het gordijn piept. Mijn neus kriebelt en ik slaak een diepe zucht terwijl ik mijn hoofd dieper in het kussen duw. Aan de lichtinval te zien, is het middaguur al voorbij. Ik lig nog in mijn bed en heb absoluut geen zin om daar enige verandering in te brengen. Ik weet heel goed dat ik eigenlijk zou moeten opstaan, mezelf wassen en aankleden maar daar heb ik de fut vandaag niet voor. Het enige wat ik wil doen is nog maar eens een ellendige dag voorbij laten gaan door te slapen. Vergeten dat ik besta, dat ik leef.

Onmiddellijk zijn mijn trouwe partners samen met mij aanwezig in mijn hoofd. Het voorzichtige optimisme dat vandaag weggedrukt wordt achter het eeuwige, veel sterkere pessimisme. Ik heb hun in een van mijn creatieve buien zelfs een naam gegeven. Het optimisme noem ik Sunny, zonnig. Sunny is mijn compagnon op mijn goede dagen. Sunny ziet eruit zoals ik dat van haar verwacht in mijn brein, als een zonnetje. Kleurige kleren, vrolijk dansende krullen en een altijd lachende mond. Het zware, neerslachtige pessimisme noem ik heel toepasselijk Ness, afkomstig van het Engelse darkness, duisternis. De uiterlijke kenmerken van Ness zijn eveneens aangepast aan wie zij vertegenwoordigt in mijn gedachten. Sluike zwarte haren met een scheiding in het midden, donkere ogen die met veel zwarte eyeliner en mascara nog eens extra worden benadrukt. De smalle paars gestifte lippen van Ness completeren het geheel. Ness is altijd, zonder uitzondering, in het zwart gekleed. Zwarte jurken draagt ze. Jurken die tot op de grond hangen en die meestal nauw om haar lichaam sluiten. Soms draagt Ness ook korsetten met brede rokken maar uitzonderingen op de kleur maakt Ness nooit. Zwart is het en zwart blijft het. Ness lacht maar zelden. Als ze al eens een glimlach lijkt te

tonen, dan bereikt die nooit haar ogen.

Ness is duister.

Sunny is licht.

Er is een duidelijk verschil tussen de compartimenten waarin mijn hoofd verdeeld is. Velen hebben geprobeerd om die delen uit elkaar te halen, om er meer een geheel van te maken. Het is tot nu toe nog niemand gelukt.